

Kovács Katalin
(1972, Győr)
egyetemi oktató,
Szegeden él

Kovács Katalin

A hófehér ördög

(Árkossy István képe alá)

A festett tűzfalak mögött rejtőznek a néma ördögök. Szarvuk hegyére feltűzik az álmokat, amelyeket titkon, éjszakánként gyűjtenek: besurrannak az alvó testek kigőzölgéseitől langyos hálósobákba, megmerítkeznek a verejték illatában, majd – még mielőtt az alvók felriadnának – gyorsan odébbállnak.

A zsúfolt piactéren láttam meg az ördögöt. Koromfekete volt, egy sátor sarkában meghúzódva állt, s annyira észrevétlenné tűnt, hogy árnyéknak lehetett vélni a napsütésben. Szúrós szemmel méregette a portékájukat méltató, nagyhangú árusokat, jól láthatóan nem volt ínyére a vásári forgatag, a zsvajgó tömeg, a fények és a színek tobzódása. Odasettenkedett egy szőnyeget áruló, vörös kaftános arab férfi mellé, s becsmérően húzta el a száját a nővényi indákat formázó minták láttán. Kisvártatva egy színes üvegcsébe rejtett, ételelixír-cseppeket kínáló árus mellett láttam viszont, furcsa grimaszokat vágott, és néha gurgulázó hangok buggyantak elő a torkából. Látszólag senki sem méltatta figyelemre, sem az árusok, sem a vásárlók: az ördög olyan természetesen mozgott a piactéren, mintha maga is a vásár tartozéka lett volna.

Délre járt az idő, teljes erejével tűzött a nap. Belefáradt a szemem a nézegetésbe: érzékeim annyira túltelítődtek az élénk színekkel és az erős illatokkal, hogy egybemosódtak a körvonalak, s képtelen voltam megkülönböztetni egymástól a különféle formákat. Hiába keres-

tem mindenütt az ördögöt, nyoma veszett, mintha a téren terjengő, bódító pézsmá- és ámbraillattal együtt ő is elillant volna.

Az árusok szedelődzködtek, egymás után bontották le sátraikat. Megszomjaztam a nagy melegben, szerettem volna meginni egy csésze teát, mielőtt hazaindulok. A közelben sehol sem láttam italárust, míg végre a tér sarkában felfedeztem egy fekete-fehérre mázolt, „Elixírek – italok” feliratú rozoga bódét, amely elütött a teret alkotó sátrak – tarkaságuk ellenére mégis rendezettnek ható – összképétől. A bódé felé vettem az utam, s amikor eléje értem, meglepődve fedeztem fel, hogy az ördög áll az ütöttkopott pult mögött.

Szemében halványzöld tüzek gyulladtak fel, mikor megszólítottam. Egy pillanatig habozott, grimaszba rándult az arca, majd eltűnt a tákolmány belsejében, és néhány perc múlva bukkant csak fel újra. Papírpohárba töltött, zavaros állagú folyadékot kínált felém. Elbizonytalanodtam, amikor megláttam kezén a befelé görbülő karmokat; legszívesebben visszautasítottam volna az ördög italát, de annyira gyötört a szomjúság, hogy legyőztem ellenérzésemet, és elfogadtam a gőzölgő folyadékot.

Amikor a számhoz emeltem a poharat, elsötétült az ég, szürke köd ereszkedett a piactérre, és hatalmas, puha pelyhekben szállingózni kezdett a hó. Beborította a teret, a házakat, az utcákon sétáló, csodálkozó járókelőket, akik nem tudták mire vélni a szokatlan jelenséget. Mindent ellepett a hó, fehérre színezte az ördögöt is, csak

a két szarva és a szeme környéke maradt fekete. Különös látványt nyújtott az ördög a hóesésben, leginkább egy mosómedvéhez hasonlított, eltűntek a karmai, és csigavonalba csavarodott a farka.

Egy hajtásra megittam a teát, és fizetni szerettem volna az ördögnek, de nem találtam: köddé vált, és csak egy apró, fehér hókupac maradt utána az üresen tátongó piactér közepén.

Árkossy István: Ördög hóhullásban (olaj, vászon, 40 × 70 cm, 2017)